

De laatste deelnemer

MELD JE AAN VOOR ONZE NIEUWSBRIEF

Zo blijf je op de hoogte van de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* en ontvang je leuke extra's, zoals prijsvragen, exclusieve aanbiedingen en leesfragmenten. Ook word je geïnformeerd over onze lezingen, signeersessies en over andere interessante bijeenkomsten die wij geregeld organiseren.

Aanmelden kan via www.amboanthos.nl/nieuwsbrief

Alexandra Oliva

De laatste deelnemer

Vertaald door
Iris Bol en
Marcel Rouwé

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3236 4

© 2016 by Alexandra Oliva

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB

© 2016 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*, Amsterdam,

Iris Bol en Marcel Rouwé

Oorspronkelijke titel *The Last One*

Oorspronkelijke uitgever Ballantine Books

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Ilina Simeonova / Trevillion Images

Foto auteur © Lynn Paul

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

O

Het eerste lid van het productieteam dat zal overlijden is de editor. Hij voelt zich nu nog niet ziek en hij is niet meer op locatie. Daar is hij maar één keer geweest, nog voor het filmen begon, om het bos te bekijken en de mannen de hand te schudden wier materiaal hij zou bewerken: asymptomatische overdracht. Hij is al ruim een week terug, zit in zijn een-tje in de montagestudio en voelt zich prima. Op zijn T-shirt staat: KOFFIE ERIN, GENIALITEIT ERUIT. Hij drukt een toets in en er flakkeren beelden over het tweeëndertiginchscherm dat zijn overvolle bureau domineert.

De openingscredits. Een flits van bladeren – eik en esdoorn – onmiddellijk gevolgd door de beeltenis van een vrouw die haar teint op haar aanmeldingsformulier heeft omschreven als ‘mokka’, wat klopt. Ze heeft donkere ogen en grote borsten die nauwelijks in haar oranje sporttop passen. Haar haar is een massa strakke zwarte pijpenkrullen, die keurig zijn gerangschikt.

Daarna een bergpanorama, een van de mooiste plekken in het noordoostelijke deel van het land, groen en helder in hartje zomer. Dan een konijn dat klaarzit om weg te vluchten en, hinkend over een veld, een jonge, blanke man met gemillimeterd haar dat glinstert als mica in de zon. Een close-up

van dezelfde man, die er streng en jong uitziet, met scherpe blauwe ogen. Daarna volgt een kleine, tendere vrouw van Koreaanse afkomst, gekleed in een blauwe ruitjesblouse. Ze zit geknield op één been met een mes in haar hand en kijkt naar de grond. Achter haar een lange, kale man met een huid zo donker als een panter en een stoppelbaard van een week. De camera zoomt in. De vrouw vilt een konijn. Dat wordt gevolgd door nog een still, van de man met de donkere huid, maar ditmaal zonder de stoppelbaard. Zijn bruinzwarte ogen kijken kalm en zelfverzekerd in de camera, met een blik die zegt: ik zal winnen.

Een rivier. Een grijze rotswand bezaaid met korstmos – en nog een blanke man, deze met woest rood haar. Hij klampt zich vast aan de rots. De focus van de shot is zo gemanipuleerd dat het touw waar hij aan hangt bijna wegvalt tegen de rots, als een zalmkleurige veeg.

De volgende still is van een vrouw met een lichte huid en licht haar. Haar groene ogen glanzen achter rechthoekige brillenglazen met een bruin montuur. De editor stopt even bij dit beeld. Iets aan de glimlach van deze vrouw en de manier waarop ze langs de camera kijkt spreekt hem aan. Ze lijkt oprechter dan de anderen. Misschien slaagt ze er alleen beter in te veinzen, maar toch, hij vindt het leuk, hij vindt haar leuk, omdat hij ook kan veinzen. Het productieteam heeft er tien dagen filmen op zitten, en dit is de vrouw die hij heeft aangemerkt als publiekslieveling. De blonde vrouw die van dieren houdt, de ijverige leerlinge. Degene die snel dingen oppikt en gemakkelijk lacht. Zoveel invalshoeken om uit te kiezen – als hij het alleen voor het zeggen had.

De deur van de studio gaat open en een lange, blanke man loopt met grote passen naar binnen. De editor verstijft op zijn stoel als de off-site regisseur zich over zijn schouder buigt.

‘Waar heb je Zoo nou?’ vraagt de regisseur.

‘Na Tracker,’ zegt de editor. ‘Voor Rancher.’

De regisseur knikt peinzend en doet een stap bij hem vandaan. Hij draagt een fris blauw overhemd, een gele das met stippen en een spijkerbroek. De editor is even blank als de regisseur, maar hij wordt gemakkelijk bruin. Zijn afkomst is ingewikkeld. Toen hij jonger was, wist hij nooit welk vakje hij moest aanvinken bij huidskleur; bij de laatste volkstelling heeft hij gekozen voor ‘blank’.

‘En Air Force? Heb je de vlag toegevoegd?’ vraagt de regisseur.

De editor draait zich om met zijn stoel. Van achteren verlicht door het computerscherm glinstert zijn haar als een piekerige stralenkrans. ‘Meende je dat echt?’ vraagt hij.

‘Absoluut,’ zegt de regisseur. ‘En wie heb je als laatste genomen?’

‘Nog steeds Carpenter Chick, maar—’

‘Je kunt nu niet met haar eindigen.’

Maar dat ben ik net aan het veranderen, had de editor willen zeggen. Hij stelt het hermonteren van de openingscredits al sinds gisteren uit en hij moet de slotaflevering van deze week nog afmaken. Hij heeft een lange dag voor de boeg. En een lange nacht. Geërgerd draait hij zich weer naar zijn scherm. ‘Ik zat te denken aan Banker of Black Doctor,’ zegt hij.

‘Banker,’ zegt de regisseur. ‘Geloof me maar.’ Na een korte stilte vraagt hij: ‘Heb je de clips van gisteren gezien?’

Drie afleveringen per week, nauwelijks doorlooptijd. Ze hadden net zo goed live kunnen uitzenden. Dit is niet vol te houden, denkt de editor. ‘Alleen het eerste halfuur.’

De regisseur lacht. De gloed van het scherm geeft zijn rechte tanden een gele glans. ‘Het is geweldige tv,’ zegt hij. ‘Waitress, Zoo, en eh...’ Hij knipt met zijn vingers terwijl hij

op de naam probeert te komen. ‘Rancher. Ze zijn niet op tijd klaar en Waitress gaat helemaal over de rooie wanneer ze het – aanhalingstekens in de lucht – “lijk” ziet. Ze huilt en hyperventileert en dan wordt Zoo kwaad.’

De editor verschuift zenuwachtig in zijn stoel. ‘Is ze opgestapt?’ vraagt hij. Zijn gezicht gloeit van teleurstelling. Hij had zich erop verheugd om haar overwinning te monteren, of, wat waarschijnlijker is, hoe ze met geheven hoofd de finale zou verliezen. Want hij zou niet weten hoe ze Tracker zou moeten verslaan; Air Force wordt gehinderd door zijn zere enkel, maar Tracker is zo stabiel en goed geïnformeerd dat hij de gedoodverfde winnaar is. Het is de taak van de editor om ervoor te zorgen dat Trackers overwinning wat minder onvermijdelijk lijkt, en hij was van plan om Zoo daarbij als belangrijkste middel te gebruiken. Hij vindt het leuk om hen samen te monteren, om het contrast tot kunst te verheffen.

‘Nee, ze is niet opgestapt,’ zegt de regisseur. Hij legt zijn hand stevig op de schouder van de editor. ‘Maar ze was kék-hard.’

De editor kijkt naar Zoo’s milde uitstraling, de vriendelijke blik in haar groene ogen. Deze onverwachte wending bevalt hem niks. Dit past totaal niet bij haar.

‘Ze gaat tekeer tegen Waitress,’ vervolgt de regisseur. ‘Zegt dat het haar schuld is dat ze hebben verloren. Dat soort shit. Het is fantastisch. Ik bedoel, even later biedt ze haar excuses aan, maar toch. Je zult het zo wel zien.’

Iedereen kan breken, denkt de editor. Dat is tenslotte het hele idee achter het programma: de deelnemers breken. Hoewel de twaalf mensen die het strijdtoneel hebben betreden te horen hebben gekregen dat het allemaal draait om overleven. Dat het een wedstrijd is. Wat allemaal waar is, maar... zelfs de titel die ze te horen hebben gekregen was misleiding. Kan worden gewijzigd, zoals in de kleine letter-

tjes stond. De programmatitel in het tekstvak is niet *The Woods* maar *In the Dark*.

‘Hoe dan ook, we moeten de aangepaste credits vanmiddag om twaalf uur hebben,’ zegt de regisseur.

‘Weet ik,’ zegt de editor.

‘Prima. Ik zeg het even voor de zekerheid.’ De regisseur vormt met zijn vingers een pistool en schiet op de editor, waarna hij zich omdraait om weg te gaan. Hij blijft nog even staan en knikt naar het scherm. Dat was automatisch gedimd om energie te besparen maar Zoo’s gezicht is nog vaag zichtbaar. ‘Kijk haar nou glimlachen,’ zegt hij. ‘Die arme meid had geen flauw idee wat haar te wachten stond.’ Hij laat een zachte lach horen die het midden houdt tussen medelijden en vreugde en loopt daarna de gang op.

De editor draait zich weer om naar zijn computer. Hij beweegt de muis, waardoor Zoo’s glimlachende gezicht helderder wordt, en gaat weer aan de slag. Tegen de tijd dat hij klaar is met de openingscredits zal hij futloos zijn tot op het bot. De eerste hoest zal komen als hij morgenochtend vroeg de slotaflevering van deze week afmaakt. De avond daarna zal hij een vroeg ziektegeval worden van de epidemie die zal volgen. Specialisten zullen hun best doen om het te bevatten, maar ze krijgen er de tijd niet voor. Wat dit ook is, het slaat niet direct toe. Het lijkt aanvankelijk alleen mee te liften, maar dan neemt het ineens plaats achter het stuur en rijdt in volle vaart op een afgrond af. Veel van de specialisten zijn al besmet.

Over vijf dagen zal ook de regisseur overlijden. Hij zal helemaal alleen zijn in zijn huis van bijna vierhonderd vierkante meter, zwak en in de steek gelaten, als het gebeurt. In de laatste momenten van zijn leven zal hij onwillekeurig aan het bloed likken dat uit zijn neus drupt, omdat zijn tong zo droog is. Tegen die tijd zullen de drie afleveringen van die

week zijn uitgezonden, waarbij de derde een heerlijk geesteloze onderbreking van het breaking news zal zijn. Maar ze zijn nog steeds aan het filmen, diep in het gebied dat als eerste en het hardste is getroffen. Het productieteam probeert iedereen weg te krijgen, maar ze zijn bezig met Solo-uitdagingen, verspreid over een groot gebied. Er waren wel plannen opgesteld voor onvoorziene omstandigheden, maar niet voor zoiets. Het is net dat kinderspeelgoed om spiralen te tekenen: een pen op papier, geleid door plastic. Een patroon, dan glijdt er iets weg en... chaos. Onbekwaamheid botst met paniek. Goede bedoelingen maken plaats voor zelfbehoud. Niemand weet precies wat er is gebeurd, niet op kleine en niet op grote schaal. Niemand weet precies wat er is misgegaan. Maar voor hij sterft, zal de regisseur één ding beseffen: *er is iets misgegaan.*

I

De deur van de kleine supermarkt hangt gebarsten en scheef in het kozijn. Ik stap behoedzaam naar binnen, in de wetenschap dat ik niet de eerste ben die hier voedsel komt zoeken. Vlak achter de deur ligt een doos kapotte eieren. De naar zwavel ruikende inhoud van een dozijn eieren is aan de vloer gekoekt en oneetbaar geworden. De rest van de winkel is er niet veel beter aan toe. De schappen zijn bijna leeg en een aantal rekken is omvergetrokken. Ik kijk naar de camera die in een hoek aan het plafond hangt zonder in de lens te kijken, en als ik verder loop, komt me ineens een walgelijke stank tegemoet. Ik ruik alle rotte groente en fruit en de bedorven zuivelproducten in de open koelingen, die geen stroom meer krijgen. Ik ruik ook nog een andere lucht, een die ik probeer te negeren terwijl ik aan mijn zoektocht begin.

Tussen twee gangpaden ligt de inhoud van een zak maïs-chips verspreid over de vloer. Een voetafdruk heeft een groot deel ervan in kruimels veranderd. Een grote voetafdruk met een duidelijke hak. Een werkschoen, denk ik. Die is van een van de mannen, maar niet van Cooper, want die beweert dat hij in geen jaren werkschoenen heeft gedragen. Misschien van Julio. Ik hurk neer en pak een van de maïs-chips. Als die vers is, weet ik dat hij hier net nog is geweest. Ik verpulver

hem tussen mijn vingers. Hij is muf en daar kan ik niets uit afleiden.

Ik overweeg het chipje op te eten. Na de blokhut heb ik niks meer gegeten en dat was nog voor ik ziek werd, dagen geleden, misschien wel een week. Ik weet het niet. Ik heb zo'n honger dat ik het niet meer voel. Ik heb zo'n honger dat ik geen volledige controle over mijn benen heb. Ik blijf mezelf verbazen door over stenen en wortels te struikelen. Ik zie ze wel, en ik probeer eroverheen te stappen. Ik dénk dat ik eroverheen stap, maar dan blijft mijn teen haken en struikel ik.

Ik denk aan de camera, aan mijn man die me maïschips van de vloer in een plattelandswinkel ziet eten. Het is het niet waard. Ze moeten iets anders voor me hebben achtergelaten. Ik laat het chipje vallen en kom moeizaam overeind. De beweging maakt me duizelig. Ik blijf even staan tot ik mijn evenwicht weer gevonden heb en loop dan langs de uitstalling van groente en fruit. Tientallen rotte bananen en ingezakte bruine bollen – appels? – zien me voorbijlopen. Ondertussen weet ik wat honger is, en het maakt me kwaad dat ze zoveel hebben laten bederven om de juiste sfeer te scheppen.

Uiteindelijk zie ik iets glinsteren onder een winkelstelling. Ik laat me op handen en knieën zakken, waarbij het kompas dat aan een koord om mijn hals hangt naar beneden zakt en tegen de vloer tikt. Ik stop het tussen mijn shirt en mijn sportbeha, waarbij het me opvalt dat het stipje hemelsblauwe verf aan de onderkant bijna helemaal is afgesleten. Ik ben zo moe dat ik mezelf moet voorhouden dat dat onbelangrijk is, dat het alleen wil zeggen dat de stagiair die de taak toebedeeld heeft gekregen moest werken met goedkope verf. Ik buig me verder voorover. Onder de onderste plank ligt een pot pindakaas. Een kleine barst loopt omlaag van onder de deksel en verdwijnt achter het etiket, net boven een van de

o's in BIOLOGISCH. Ik laat mijn vinger over het geschonden glas glijden, maar voel de barst niet. Natuurlijk hebben ze pindakaas voor me achtergelaten; ik heb een bloedhekel aan dat spul. Ik stop de pot in mijn rugzak.

De koelvitruines van de winkel zijn leeg op een paar blikjes bier na, die ik meeneem. Ik had op water gehoopt. Een van mijn Nalgene-flessen is leeg en de tweede klotst aan mijn zij omdat hij nog maar voor een kwart gevuld is. Misschien zijn een paar van de anderen me hier voor geweest, misschien hebben zij eraan gedacht om ál hun water te koken en hebben ze daardoor geen achterstand opgelopen doordat ze dagenlang in hun eentje in het bos hebben lopen overgeven. Degene van wie die voetafdruk is – Julio of Elliot of de nerdy Aziatische jongen wiens naam ik maar niet kan onthouden – heeft het goede spul gekregen, en dit krijg je als je als laatste komt: een kapotte pot pindakaas.

Het enige deel van de winkel waar ik nog niet heb gezocht is achter de kassa. Ik weet wat ik daar zal aantreffen. De lucht waarvan ik niet wil toegeven dat ik hem ruik: bedorven vlees en dierlijke uitwerpselen, een vleugje formaldehyde. De geur waarvan ze me willen wijsmaken dat het een dood mens is.

Ik hou mijn shirt voor mijn neus en loop naar de kassa. Hun rekwisiet ligt precies zoals ik het had verwacht, op de rug op de vloer achter de kassa. Ze hebben dit exemplaar een flanellen overhemd en een cargobroek aangetrokken. Ademend door mijn shirt loop ik om de toonbank heen en stap over de dummy heen. Die beweging verstoort een verzameling vliegen, die zoemend op me af komt. Ik voel hun pootjes, hun vleugels en hun voelsprietten trillend langs mijn huid gaan. Mijn hartslag versnelt en mijn adem wasemt omhoog, waardoor de onderkant van mijn brillenglazen beslaat.

Dit is gewoon de zoveelste Uitdaging. Meer niet.

Ik zie een zak studentenhaver op de grond staan. Ik pak

hem en maak me uit de voeten, door de zwerm vliegen, over de dummy heen. Ik loop naar buiten door de gebarsten, scheef hangende deur, die mijn vertrek bespot met applaus.

‘Fuck you,’ fluister ik, met mijn handen op mijn knieën en mijn ogen dicht. Dit zullen ze moeten censureren, maar ze kunnen doodvallen. Vloeken is niet tegen de regels.

Ik voel de wind, maar ik kan het bos niet ruiken. Ik ruik alleen de stank van het rekwisiet. Het eerste rook minder vies, maar dat was vers. Dit moet, net als de dummy die ik in de hut heb aangetroffen, waarschijnlijk ouder lijken. Ik snuit mijn neus krachtig, maar ik weet dat het uren zal duren tot ik de onaangename lucht niet meer zal ruiken. Tot het zover is, kan ik niet eten, hoe hard mijn lichaam ook calorieën nodig heeft. Ik moet verdergaan, afstand scheppen tussen mezelf en deze plek. Water zoeken. Dat hou ik mezelf voor, maar er is een andere gedachte die zich vastzet in mijn hoofd: de hut en hun tweede dummy. De in blauw gewikkelde pop. De eerste echte Uitdaging van deze fase is veranderd in een stroperige herinnering die mijn bewustzijn voortdurend beklekt.

Niet aan denken, draag ik mezelf op, maar die verordening is zinloos. Minutenlang blijf ik de kreten van de pop horen in de wind. En dan – genoeg – sta ik op en stop de zak studentenhaver in mijn zwarte rugzak. Ik doe de rugzak om en maak mijn bril schoon met de zoom van het microvezel T-shirt met lange mouwen dat ik onder mijn jack draag.

Dan doe ik wat ik bijna elke dag heb gedaan sinds het vertrek van Wallaby: ik loop verder en kijk of ik aanwijzingen zie. *Wallaby*, omdat de cameramensen ons geen van allen hun naam wilden vertellen, en zijn verschijning in de vroege ochtend deed me altijd denken aan een kampeertocht die ik jaren geleden in Australië heb gemaakt. Op mijn tweede dag werd ik wakker in een natuurpark bij Jervis Bay en zag een

grijsbruine moeraswallaby in het gras zitten. Hij zat op nog geen twee meter afstand naar me te staren. Ik had met mijn contactlenzen in geslapen en mijn ogen jeuken, maar ik kon de lichte streep op de wang van de wallaby duidelijk zien. Hij was prachtig. De blik die mij werd toegeworpen in ruil voor mijn ontzag voelde onderzoekend en dwingend, maar ook volkomen onpersoonlijk, als de lens van een fototoestel.

Die vergelijking gaat natuurlijk mank. De menselijke Wallaby is lang niet zo knap als het buideldier, en hij zal niet weg hippen als er vlakbij een kampeerder wakker wordt en heel hard 'Kangoeroe!' roept. Maar Wallaby was altijd als eerste ter plaatse, de eerste die zijn camera op mijn gezicht richtte en geen goedemorgen zei. En wanneer ze ons achterlieten in het groepskamp, was hij degene die terugkeerde, net lang genoeg om ons elke gewenste ontboezeming te ontfutselen. Zo betrouwbaar als de zonsopkomst tot de derde dag van deze Solo-uitdaging, toen de zon opkwam zonder hem, langs de hemel trok zonder hem en onderging zonder hem, en ik dacht: het moest er uiteindelijk van komen. In het contract stond dat we lange periodes alleen zouden zijn, op afstand geobserveerd. Daar was ik op voorbereid, ik keek er zelfs naar uit om discreet en niet langer openlijk bekeken en beoordeeld te worden. Nu zou ik dolblij zijn om Wallaby te horen aankomen door het bos.

Ik ben het spuugzat om alleen te zijn.

De nazomermiddag gaat langzaam voorbij. De geluiden om me heen vormen lagen: het geschuifel van mijn voetstappen, het getik van een specht ergens vlakbij, het ruisen van wind die de bladeren plaagt. Af en toe voegt zich daar nog een vogel bij met de welluidende roep *tjiep tjiep tjiep tjiep-tjiep tjiep*. De specht was gemakkelijk, maar deze tweede vogel ken ik niet. Ik leid mijn aandacht af van mijn dorst door me voor te stellen welke vogel bij die roep hoort. Heel klein,

denk ik. Felgekleurd. Ik zie een vogel voor me die niet bestaat: kleiner dan mijn vuist, felgele vleugels, blauw kopje en blauwe staart, een patroon van smeulende kooltjes op zijn borst. Dat is het mannetje natuurlijk. Het vrouwtje zou dan saai bruin zijn, zoals dat zo vaak het geval is bij vogels.

Het gezang van de kooltjesvogel klinkt een laatste keer, in de verte, en zijn afwezigheid verzwakt het ensemble. Mijn dorst keert in alle hevigheid terug. Bij mijn slapen voel ik hoofdpijn ontstaan door uitdroging. Ik pak mijn bijna lege waterfles en voel hoe licht die is. Ook voel ik de stof van de aangekoekte blauwe bandana die om de lus van de sluiting is gebonden. Ik weet dat mijn lichaam een paar dagen zonder water kan, maar ik kan de droogheid van mijn mond niet meer verdragen. Ik neem behoedzaam een slokje en laat daarna mijn tong over mijn lippen gaan om het resterende vocht op te vangen. Ik proef bloed. Ik hef mijn hand en de onderkant van mijn duim is besmeurd met bloed als ik hem weer omlaag breng. Als ik dat zie, voel ik de barst in mijn bovenlip. Ik weet niet hoelang die er al zit.

Water is mijn prioriteit. Volgens mij ben ik al uren aan het lopen. Mijn schaduw is nu veel langer dan toen ik de winkel verliet. Ik ben een paar huizen gepasseerd, maar geen andere winkels en niets wat blauw gemarkeerd was. Ik ruik de dummy nog altijd.

Onder het lopen probeer ik op mijn schaduwknieën te stappen. Dat is onmogelijk, maar het leidt me ook af. Zozeer zelfs dat ik de brievenbus pas zie als ik er al bijna voorbij ben. Hij heeft de vorm van een forel en het huisnummer bestaat uit houten schubben in allerlei kleuren. De brievenbus staat aan het begin van een lange oprijlaan, die tussen witte eiken en hier en daar een berk door kronkelt. Het huis dat aan het einde van de oprijlaan moet staan wordt aan mijn zicht onttrokken.

Ik wil er niet naartoe. Ik ben geen huis meer binnengegaan sinds een handjevol blauwe ballonnen me naar een blokhut voerde waar binnen alles blauw was. Zo ongelooflijk blauw. Schemerlicht en een teddybeer die toekeek.

Ik kan het niet.

Je hebt water nodig. Ze zullen niet twee keer dezelfde truc uithalen.

Ik loop de oprijlaan op. Elke stap is zwaar en mijn voet blijft telkens haken. Rechts van me springt mijn schaduw van boomstronken, even lichtvoetig als ik onhandig ben.

Al snel zie ik een wanstaltig huis in tudorstijl dat dringend toe is aan een nieuwe laag roomwitte verf. Het huis staat half verzakt op een verwilderd gazon, het soort gebouw waarvan ik mezelf als kind zou hebben wijsgemaakt dat het er spookte. Ervoor staat een rode SUV geparkeerd, die mijn zicht op de voordeur belemmert. Ik ben al zo lang op de been dat de SUV een buitenaards ding lijkt. Ze hebben gezegd dat we niet mogen autorijden en hij is niet blauw, maar hij staat er wel, en misschien betekent dat iets. Ik loop langzaam naar de auto toe, en daarmee ook naar het huis. Misschien hebben ze een krat water in de achterbak van het voertuig gezet. Dan hoef ik niet naar binnen. De SUV zit onder de aangekoekte modderspetters. Het spatpatroon duidt op de voormalige vloeibaarheid van het goedje. Zelfs droog is het geen vuil, maar modder. Het lijkt net een rorschachtest, maar ik kan er geen afbeeldingen in onderscheiden.

Tjiep tjiep tjiep, hoor ik. Tjiep-tjiep tjiep.

Mijn kooltjesvogel is er weer. Ik hou mijn hoofd schuin om te bepalen aan welke kant hij zit, en daarbij valt me een ander geluid op: het kabbelen van stromend water. Opluchting overspoelt me. Ik hoef niet naar binnen. De brievenbus was alleen bedoeld om me naar de beek te leiden. Ik had het zelf moeten horen, maar ik ben zo moe en heb zo'n dorst. Ik

had de vogel nodig om mijn aandacht terug te brengen van zicht naar klank. Ik draai me om en volg het ruisen van stromend water. De vogel laat zijn roep nog een keer horen en ik zeg zonder geluid te maken: *Dank je wel*. Mijn gebarsten lip prikt.

Terwijl ik het spoor naar de beek volg, denk ik aan mijn moeder. Zij zou ook denken dat het de bedoeling was dat ik de brievenbus zou vinden, maar voor haar zou de leidende hand niet die van de regisseur zijn. Ik stel me haar voor, zittend in haar woonkamer, omhuld door een waas van sigarettenrook. Ik stel me voor dat ze al mijn successen interpreteert als een bevestiging en al mijn teleurstellingen als een les. Ze eigent ze zich toe alsof het haar eigen ervaringen zijn, zoals ze altijd heeft gedaan. Want zonder haar zou ik niet bestaan en dat is voor haar altijd voldoende geweest.

Ik denk ook aan mijn vader, in de bakkerij ernaast, waar hij toeristen inpalmt met gratis proefhapjes en zijn gevatte opmerkingen terwijl hij de naar tabak ruikende vrouw met wie hij eenendertig jaar is getrouwd probeert te vergeten. Ik vraag me af of hij ook naar me kijkt.

Dan zie ik de beek, een miezerig, prachtig geval net ten oosten van de oprit. Al mijn aandacht richt zich erop en mijn ingewanden trillen van opluchting. Ik snak ernaar om een kommetje van mijn handen te maken en het koele vocht naar mijn lippen te brengen. In plaats daarvan drink ik het laatste restje lauwe vloeistof uit mijn Nalgene op, misschien een half kopje. Eigenlijk had ik dat eerder moeten doen; er zijn mensen omgekomen van uitdroging terwijl ze zuinig deden met water. Maar dat is in warmere klimaten, op plekken waar de zon de huid van een mens kan afpellen. Niet hier.

Nadat ik heb gedronken volg ik de beek stroomafwaarts, zodat ik alle schadelijke rotzooi, zoals dode dieren en dergelijke, kan zien. Ik wil niet nog een keer ziek worden. Ik schui-

fel nog tien minuten door, steeds verder bij het huis vandaan. Al snel kom ik bij een open plek met aan de rand een enorme omgevallen boom, op een meter of zes van het water, en ik geef me over aan de routine. Ik veeg een plek op de grond schoon en ga hout sprokkelen. Wat ik heb gevonden sorteert ik in vier stapeltjes. Op de meest linkse ligt alles wat dunner is dan een potlood, op de meest rechtse alles wat dikker is dan mijn pols. Als ik voldoende heb voor een paar uur versnipper ik wat gedroogde krullen berkenschors op een stevig stuk schors.

Ik maak een karabijnhaak aan een riemlus op mijn linkerheup los. Mijn vuurmaker glijdt langs het zilveren metaal in mijn hand, die verbrand is door de zon en onder het aangekoekte vuil zit. De vuurmaker lijkt een beetje op een sleutel en een usb-stick die samen aan een oranje koord hangen; dat was mijn gedachte toen hij in mijn bezit kwam dankzij een combinatie van vaardigheid en geluk na de eerste Uitdaging. Dat was op de eerste dag, toen ik steeds wist waar de camera was en alles spannend was, zelfs de saaie onderdelen.

Na een paar snelle streken beginnen de houtsnippers te roken. Voorzichtig neem ik ze in mijn hand en blaas erop, waardoor ik eerst meer rook veroorzaak en daarna piepkleine vlammetjes. Snel knip ik de vuurmaker weer aan mijn riemlus, en ik leg het brandende materiaal met beide handen in het midden van de open plek die ik heb gemaakt. Als ik meer houtsnippers toevoeg worden de vlammen groter en vult de rook mijn neusgaten. Ik leg eerst de kleinste takjes en daarna grotere in de vlammen. Binnen een paar minuten is het vuur groot en fel, hoewel het er op de camera waarschijnlijk niet erg indrukwekkend uit zal zien. De vlammen zijn maar dertig centimeter hoog, maar dat is alles wat ik nodig heb – geen vuur om de aandacht mee te trekken, alleen voor de warmte.

Ik haal mijn roestvrijstalen beker uit mijn rugzak. Die is

gebutst en enigszins geblakerd, maar nog altijd heel. Nadat ik hem met water heb gevuld zet ik hem dicht bij het vuur. Terwijl ik wacht tot het water kookt, dwing ik mezelf om een lik pindakaas te eten. Omdat ik zo lang niets heb gegeten, had ik verwacht dat zelfs mijn minst favoriete voedsel goddelijk zou smaken, maar het is walgelijk, dik en zout, en het blijft plakken aan mijn verhemelte. Met mijn droge tong duw ik tegen de kleverige massa alsof ik een hond ben, en ik bedenk dat ik er belachelijk uit moet zien. Ik had op het aanmeldingsformulier moeten schrijven dat ik een allergie had, dan hadden ze iets anders voor me moeten neerleggen. Of misschien was ik dan helemaal niet uitgekozen. Mijn hersens zijn te gespannen om na te denken over de implicaties van niet-gekozen zijn, en waar ik dan op dit moment zou zijn.

Eindelijk kookt het water. Ik geef alle eventuele microben een paar minuten om dood te gaan en gebruik vervolgens de rafelige mouw van mijn jack als pannenlap om de beker uit de vlammen te trekken. Als het gekookte water niet meer borrelt, schenk ik het in een van mijn waterflessen, en vul die ongeveer voor een derde.

De tweede lading kookt sneller. Het water gaat in de Nal-gene en na een derde ronde koken is de fles vol. Ik schroef de dop goed dicht en duw de fles dan in de modderige bodem van de beek, zodat het koude water bijna tot de rand van het plastic stroomt. De blauwe bandana dobert op de stroming. Tegen de tijd dat ik de tweede fles vol heb is de eerste bijna afgekoeld. Ik vul de beker, breng de inhoud weer aan de kook en drink vervolgens iets meer dan een deciliter om de restanten van de pindakaas weg te spoelen. Ik wacht een paar minuten en drink dan nog een deciliter. Met dezelfde korte tussenpozen drink ik vervolgens de hele fles leeg. De inhoud van de beker kookt weer, en ik voel dat mijn hersenvliezen gehydrateerd worden. Mijn hoofdpijn neemt af. Al dat werk